

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 11.Gf.40.175/2025/6-II.

A felperes:

Felperes4

Cím6

A felperes képviselője:

Dr. Sulyok Nóra kamarai jogtanácsos

Az alperes:

Alperes1

Cím1

Az alperes képviselője:

Dr. Varga W. Márta ügyvéd

Cím12

Az eljárás tárgya: vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása

Az első fokon eljáró bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2025. április 16.

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 19.G.40.452/2024/34-I. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes 35. sorszám alatt

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú perköltség vonatkozásában mellőzi az alperes 982.796 (Kilencszáznyolcvankétezer-hétszázkilencvenhat) forint perköltség felperes javára, valamint 36.000 (Harminchatezer) forint kereseti illeték Nemzeti Adó- és Vámhivatal javára történő megfizetésére kötelezését és akként rendelkezik, hogy a feljegyzett 660.000 (Hatszázhatvanezer) forint kereseti illeték az állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 375.000 (Háromszázhetvenötezer) forint összegű ügyvédi munkadíjból és 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága által cégjegyzékszám2 cégjegyzék szám alatt bejegyzett adós1 (a továbbiakban: adós) önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője (ügyvezetője) volt a megalakulástól, 2006. március 29-től a felszámolás elrendeléséig, 2016. november 8-áig.

[2] A Fővárosi Törvényszék előtt az adóssal szemben 2016. február 4-én előterjesztett felszámolási kérelem alapján indult eljárásban a törvényszék a ügyszám1 számú

végzésével az adós fizetéseképtelenségét megállapította és főeljárásban elrendelte a felszámolását. A jogerős végzés 2016. november 8-án került közzétételre. Az adós kijelölt felszámolója az felszámoló1, felszámolóbiztosa felszámoló biztos1 volt.

[3] Az adós felszámolási eljárásának elrendelését követően az alperes nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában foglalt vagyontádasági kötelezettségének, és iratátadási kötelezettségét is hiányosan teljesítette, melynek következtében a Fővárosi Törvényszék a ügyszám2 számú, a másodfokú bíróság által helybenhagyott végzésével az alperest 100.000 forint pénzbírsággal sújtotta. Az alperes a törvényszék felhívására a 2018. április 4-én kelt levelében tájékoztatta a felszámolási ügyben eljáró bíróságot, hogy a felszámoló által kiadni kért vagyontárgyak között több fellelhetőségéről nem tud információt adni. A vagyontárgyakat kiadni nem tudja, tekintettel arra, hogy a földmunka végzéséhez használt eszközöket garanciális javításra visszaküldte a kínai gyártóhoz, azonban a javítás, illetve a csere elmaradt, az eszközök Kínában maradtak, dokumentáció és bizonylatok nélkül.

[4] A felszámolási eljárás során a felszámoló megbízta az cég2ot, hogy az eszköznyilvántartásokban szereplő eszközök felszámoláskori értékét állapítsa meg, mely cég a 2018. június 29-én készített szakértői véleményében az adós korábbi banki hitelnyújtása érdekében 2012. február 22-én és 2012. március 10-én a cég3 által készített értébecslések adattartalma alapján az építőipari gépeket 11.000.000 forintra értékelte azzal, hogy az eszközöket megtekinteni nem tudta.

[5] Az adós képviselőjében eljáró felszámoló – az I. rendű felperes jogelődje – 2018. július 6-án a Cstv. 31. §-ára alapítva (az ügyvezető vagyontádasági kötelezettsége elmulasztása miatt az adósnak okozott kár miatt 11.000.000 forint kártérítés megfizetésére irányuló) keresetet terjesztett elő az alperessel szemben a Monori Járásbíróság előtt, amely az illetékességének a hiányát megállapítva az ügyet áttette a Gyöngyösi Járásbírósághoz.

[6] A felszámolási ügyben eljáró bíróság az adós felszámolását 2019. december 5-én kelt ügyszám3 sorszámú végzésével egyszerűsített módon befejezte és az adós gazdálkodó szervezetet jogutód nélkül megszüntette. Az adósnak a Gyöngyösi Járásbíróság előtt 11.P.20.494/2018. számon Alperes1 ellen folyamatban lévő peres eljárásban érvényesítendő kártérítési igényből 10.600.563 forint követelés erejéig e követelés-részt a hitelező1 hitelező részére átadta azzal, hogy a kategórián belüli kielégítési arány a hitelező1 javára 97,52%.

[7] Az adós felszámolásának befejezésére és az adós gazdálkodó szervezet jogutód nélküli megszüntetésére tekintettel a Gyöngyösi Járásbíróság a pert megszüntette. A felperes jogelődjének fellebbezése folytán eljáró Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság a végzést megváltoztatva a per megszüntetését mellőzte, azzal az indokkal, hogy a per tárgyát képező követelés felosztása következtében szinguláris jogutódlás áll fenn azon hitelezők vonatkozásában, akik javára a per tárgyát képező követelés meghatározott hányada átadásra

került. A per megszüntetésének az Egri Törvényszék álláspontja szerint nem volt helye, hanem a jogutód perbe lépéséig félbeszakadás megállapításának lett volna helye. A Gyöngyösi Járásbíróság a 2021. február 16-án meghozott végzésével a Felperes1 perbelépését a felperes jogutódjaként engedélyezte, majd a 2021. június 11-én előterjesztett keresetváltoztatásra és az alperes alaki védekezésére tekintettel a 2021. június 24-én meghozott végzésével megállapította a hatáskörének a hiányát és a keresetlevelet áttette a Fővárosi Törvényszékre.

[8] A Fővárosi Törvényszék előtt folyó peres eljárásban a Felperes1 felperes helyébe anyagi jogutódlás folytán a Felperes2 (II. rendű) felperesként, majd a Felperes3 (III. rendű) felperesként, végül a Felperes4 (IV. rendű) felperesként (a továbbiakban: felperes) lépett perbe. A bíróság a jogelődöket – így az „I., II. és III. rendű” felpereseket – azok kérelmére az alperes hozzájárulásával a perből elbocsátotta.

[9] A felperes a jelen eljárásban vizsgálándó megváltoztatott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, és a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. A felelősség megállapítását elsődleges kereseti kérelmében 10.600.563 forint, míg látszólagos keresethalmazatban másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmében 3.000.000 forint tekintetében kérte. Perköltségként 48.000 forint kamarai jogtanácsosi díjat számított fel.

[10] Az alperes érdemi ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. Perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 250.000 forint összegben számította fel. Vitatta a keresetváltoztatás megengedhetőségét. Érdemi védekezésében azt adta elő, hogy az ellenkérelmében csupán a felszámoló által megjelölt tárgyi eszközök átadásának a hiányát ismerte el, az átadás megghiúsulásaért való felelősséget – azaz a felróhatóságát – nem. Az alperes a szakértői véleményben foglaltakat is vitatta annak ellentmondásosságára hivatkozva.

[11] Az elsőfokú bíróság 34-I. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint a adós1 (cégjegyzékszám2) volt vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét – 2012. március 10-ét – követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a gazdálkodó szervezet vagyona 10.600.563 forinttal csökkent.

Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a IV. rendű felperesnek 982.796 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest továbbá, hogy az I. rendű felperesi jogelőd illetékfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 36.000 forint eljárási illetéket az ítélet jogerőre emelkedését követő 60. napig fizesse meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Magyar Államkincstárnál vezetett 10032000-01070044-09060018 számú számlájára.

A IV. rendű felperes illetékmentessége folytán meg nem fizetett 624.000 forint eljárási illetékről a törvényszék akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Határozatát az adós ellen benyújtott felszámolási kérelem időpontjában hatályos Cstv. 33/A. (1), (3) és (6) bekezdésére alapította.

Arra következtetett, hogy az alperest a vagyonmegóvás körében mulasztás terheli, ennek ellenkezőjére alaptalanul hivatkozott a perben. A kimentés körében nem tudta elfogadni azt az alperesi hivatkozást, hogy az eszközöket garanciális javításra Kínába kiszállította, mivel az alperes elmulasztotta azokat az alapvető intézkedéseket – így azoknak az okiratoknak a megőrzését és a bíróság rendelkezésére bocsátását –, amellyel igazolni tudná, hogy a valóságban mely keresettel érintett eszközök kerültek a gyártóhoz garanciális javításra visszaszállításra Kínába. Mindez olyan magatartás, illetve mulasztás a törvényszék álláspontja szerint, amely a hitelezői érdekeket sérti.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte az alperes szakértői véleménnyel kapcsolatos kifogásait is, és a szakértői véleményben foglaltakat teljes egészében az ítélezése alapjául használta fel.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a vagyon- és iratátadási kötelezettségének teljes mértékben nem vitásan nem tett eleget, így a felperes által is hivatkozott Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében meghatározott törvényi vélelem fennáll a hitelezői érdekek sérelme tekintetében. A felperes által állított alperesi magatartás illetve mulasztás és a vagyonvesztés közötti okozati összefüggés megállapítható, ezért az elsőfokú bíróság az alperes felelősségét megállapította a kiadni elmulasztott vagyontárgyak szakértői véleményben meghatározott, mint az alperesi magatartással és mulasztással okozati összefüggésben keletkezett adósi vagyonsökkenés összegében.

[12] Az alperes az ítélettel szembeni fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes módosított keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Mindkét esetben indítványozta a felperest az alperes első- és másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezni, ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és a már becsatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján, míg a másodfokú eljárásban a rendelet 3. § (5) bekezdése alapján, áfa nélkül kérte megállapítani. Kérte továbbá a felperest a 300.000 forint összegben lerótt fellebbezési illeték megfizetésére kötelezni.

Az alperes fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogalapjában téves, határozati rendelkezése ellentmondó, mert a megállapítás mellett a kártérítés összecszerűségét

is meghatározza, ezzel elvonta a kártérítés összecszerűségének megállapítására hivatott általános hatáskörű polgári bíróság jogkörét, megsértve ezzel a Cstv. 33/A. § (1) és (6) bekezdésében írt kétlépcsős igényérvényesítési rendszert. A törvényszék ezáltal prejudikált, és rákényszerítette az alperest az előre meghatározott összegű kártérítési összeg után lerovandó fellebbezési illeték megfizetésére, ítélete ezáltal törvénysértő és megalapozatlan.

Előadta továbbá, hogy sem a felperes, sem a felszámoló által benyújtott keresetben, sem pedig a felperesi jogutód (Felperes1) perbelépésekor a Cstv. 33/A. §-a nem került érvényesített jogként megjelölésre. A felperes a keresetében egyetlen jogcímet – a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségszegés (vagyonátadás elmulasztása) miatti felelősségre vonást – jelölte meg, amely alapján pénzbírással sújtható az adós gazdálkodó szervezet volt vezetője. E jogalapra hivatkozással pedig nincs keresetősége a vezető tisztségviselő felelősségének a hitelezői igények kielégítése vétkes megszegésére alapított megállapításra iránti per megindítására.

Az elsőfokú bíróság megsértette az eljárási szabályokat is az alperes fellebbezési álláspontja szerint, amikor a Pp. 194. §-ának rendelkezését figyelmen kívül hagyta az eljárás lefolytatása során, mert a Pp. 215. § (1) bekezdése szerint alkalmazható megengedhetőségi feltételt nem vizsgálta. Ez az alperesnek a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti, és a felperest jogtalan előnyhöz juttatja. Az alperes határozott álláspontja szerint a Pp. 215. §-a szerinti megengedhetőségi feltételek a felperes számára nem tették lehetővé már az első kereset megváltoztatását sem, amelyet így az első fokon eljáró bíróságnak nem lett volna joga elbírálni.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó fellebbezési indítványát azzal indokolta az alperes, hogy az ítéleti rendelkezés nem egyértelmű, a kereseten túlterjeszkedve kártérítésre vonatkozó összecszerű marasztalást is tartalmaz, illetve sugall. Nem tárt fel megfelelően a tényállást a törvényszék, a feltárt tényállásból helytelen jogkövetkeztetéseket vont le, továbbá megfordította a bizonyítási terhet a felperes javára, ezzel jogszerűtlenül mentesítette a felperest a bizonyítási kötelezettsége alól.

Súlyosan jogsértő továbbá a fellebbezés szerint a perben kirendelt szakértő szakvéleményének kizárólagos elfogadása illetve figyelembevétele is. Az alperes az e körben általa az elsőfokú eljárásban előadottakat továbbra is fenntartotta a fellebbezésében.

[13] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes a kereseti kérelmében a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását kérte 10.600.563 forint erejéig, marasztalást nem kért a bíróságtól. Utalt az 1/2013. számú PJE határozat III. b) pontjára, amely alapján a megállapítási perben nem csak a kárfelelősség jogalapjának megállapítása történik, hanem a vezető tisztségviselő felelősségének maximális összege is meghatározásra kerül. Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megfelel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének, és nem sérti a kétlépcsős igényérvényesítési rendszert.

Az alperes eljárásjogi aggályai alaptalanok a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt álláspontja szerint, amelynek részletes indokát adta ellenkérelmében.

Az alperesi állítással ellentétben az elsőfokú bíróság ítélete nem jogsértő és nem megalapozatlan, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és azokból helytálló következtetéseket levonva hozta meg a törvényszék az ítéletét.

[14] Az elsőfokú ítéletnek nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt az ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül.

[15] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[16] Az elsőfokú bíróság érdemi döntését és annak jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla nem találta helytállónak. A fellebbezés következtében az elsőfokú ítélet megváltoztatására látott okot az alábbiakban kifejtésre kerülő indokok alapján.

[17] Azt helyesen ismertette a törvényszék, hogy a felszámoló által képviselt adós – a felperes jogelődje (az I. rendű felperes) – 2018. július 6-án a Cstv. 31. §-ára alapítva 11.000.000 forint marasztalás iránti keresetet terjesztett elő az alperessel szemben a Monori Járásbíróság előtt, amely az illetékességének a hiányát megállapítva az ügyet áttette a Gyöngyösi Járásbírósághoz. Az eredeti felperes, a felszámolás alatt álló adós a kártérítési igényét arra alapozta, hogy az adós vezető tisztségviselője az adós felszámolásának kezdő időpontját követő harminc napon belül az adós vagyonába tartozó, 11.000.000 forint értékű ingóságokat nem adta át a felszámolónak.

Az adós felszámolásának befejezésére és az adós gazdálkodó szervezet jogutód nélküli megszüntetésére tekintettel a Gyöngyösi Járásbíróság a pert megszüntette. A felperes jogelődjének (az I. rendű felperesnek) a fellebbezése folytán eljáró Egri Törvényszék, mint másodfokú bíróság a végzést megváltoztatva a per megszüntetését mellőzte, azzal az indokkal, hogy a per tárgyát képező követelés felosztása következtében szinguláris jogutódlás áll fenn azon hitelezők vonatkozásában, akik javára a per tárgyát képező követelés meghatározott hányada átadásra került. A felszámoló ugyanis beállította a felszámolási vagyonba az ingóvagyon helyébe lépő, a vezetővel szembeni kártérítési igény jogcímén támasztott követelés-vagyont. A per megszüntetésének az Egri törvényszék álláspontja szerint nem volt helye, hanem a jogutód perbe lépéséig félbeszakadás megállapításának lett volna helye.

[18] Azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Gyöngyösi Járásbíróság a folytatódó eljárásban a 2021. február 16-án meghozott végzésével a Felperes1 hitelező perbelépését a felperes jogutódjaként engedélyezte, majd a 2021. június 11-én előterjesztett keresetváltoztatásra és az alperes alaki védekezésére tekintettel a 2021. június 24-én meghozott végzésével megállapította a hatáskörének a hiányát és a keresetlevelet áttette

a Fővárosi Törvényszékre. A Fővárosi Törvényszék előtt folyó peres eljárásban az (I. rendű felperes) Felperes1 helyébe anyagi jogutódlás folytán a Felperes2 (II. rendű) felperesként, majd a Felperes3 (III. rendű) felperesként, végül a Felperes4 (IV. rendű) felperesként (a továbbiakban: felperes) lépett perbe. Az elsőfokú bíróság a jogelődöket – így az I., II. és III. rendű felpereseket – azok kérelmére az alperes hozzájárulásával a perből elbocsátotta. Itt mutat rá az ítéltábla arra, hogy szükségtelenül került sor a felperesi jogutódok sorszámozására, mivel a jogutód mindig az őt megelőző jogelődje helyébe lép, ezért a perben végig egy felperes és egy alperes szerepelt, így a felperesi jogutódok I., II., III., és IV. rendű felperesként való feltüntetése értelemzavaró és félrevezető.

[19] Az elsőfokú bíróságnak abból kellett volna kiindulnia, hogy a keresetet eredetileg a felszámolás alatt álló adós indította az ügyvezetővel szemben a Cstv. 31. § szerinti vagyontádasági kötelezettség elmulasztása miatt 11.000.000 forint kártérítés megfizetése iránt. Azt állította, hogy a felszámolás kezdő időpontjában ilyen értékű ingó-vagyonnal rendelkezett az adós, amelyet azonban a vezető tisztségviselő nem adott át a felszámolónak, így az olyan követelés-vagyonná változott, amelyet a felszámoló 10.600.000 forint nagyságrendben javasolt átadni a Felperes1nek, mint az egyik hitelezőnek, a többi követelés-részt pedig másik hitelezőnek javasolta átadni, a felszámolási ügyben eljáró bíróság pedig ezen felszámolói indítvány alapján fejezte be az adós elleni felszámolást. A Felperes1 (az eredetileg az adóst megillető kártérítési követelés egy részének!) szinguláris jogutódként a perbe belépett, mivel az adós jogképessége időközben – a felszámolási eljárás befejezésével 2020. január 3-án – megszűnt. A Felperes1 felperes azonban 2021. június 11-én keresetet változtatott, és új igénnyel állt elő: a Cstv. 33/A. § alapján összhitelezői érdeket érvényesített az ügyvezető fizetésektelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után tanúsított, a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó magatartása miatt. A keresetváltoztatásban tehát nem azonos tényállás alapján és az eredetitől eltérő jogot érvényesített. A Gyöngyösi Járásbíróság a keresetváltoztatást megengedte, és a megváltoztatott kereset tekintetében hatásköre hiányát állapította meg, ezért a keresetlevelet áttette a Fővárosi Törvényszékre.

[20] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 24-én kelt 30.G.41.446/2021/3. számú végzésével a keresetlevelet visszautasította, arra alapítva, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott azon feltétel, amely a gazdálkodó szervezet felszámolási eljárásának ideje alatt biztosít perindítási jogosultságot a volt vezető tisztségviselővel szemben, a perbeli esetben nem áll fenn, mivel a felszámolási eljárás 2020. január 3-án az adós törlésével befejeződött, míg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset előterjesztésére 2021. június 11-én került sor. A törvényszék tehát a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállási elemet („a felszámolási eljárás alatt”) időhatározásnak, míg annak hiányát pergátló tényezőnek tekintette.

[21] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2022. január 20-án kelt 11.Gpkf.44.165/2021/2. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 30.G.41.446/2021/3. számú végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozatában kifejtette, hogy a törvényi tényállási elemek fennállta kérdésében érdemi döntést kell hoznia a törvényszéknek a Cstv. 33/A §-ban írt feltételek vizsgálatával.

[22] Az ítéltábla ehelyütt visszautal a Kúria BH2018. 231. számú határozatára, amelyben a Kúria kifejtette, hogy „a perindításra jogosultak számára az előttük ismert felszámolási eljárás teljes időtartama nyitva áll a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kereset benyújtására, a felszámolási eljárás befejezéséről – szigorú eljárási rend betartása mellett (felszámolási zárómérleg kézbesítése, kifogásolási jog biztosítása [Cstv. 56. §, 63/B. §]) – félként alakszerű bírósági határozatból értesülnek. A felszámolási eljárás befejezéséről rendelkező határozat jogerejének beállta nem megnyitja, hanem megszünteti a perindítás lehetőségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése keretében. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése – jogvesztés nélkül – objektív módon köti az igényérvényesítés lehetőségét az adott felszámolási eljárás időtartamához, amelynek elmulasztása esetén a megállapítási kereset elutasításának van helye”.

[23] A Fővárosi Törvényszék úgy foglalt állást, hogy a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzése következtében folytatódó eljárásban az ítéltábla kötőerővel rendelkező végzésében foglaltakra tekintettel a keresetváltoztatás megengedhetőségét már nem vizsgálhatja, és a felperes jelen eljárásban vizsgálandó pontosított keresetét akként ismertette ítéletében, hogy abban a felperes annak megállapítását kérte, miszerint az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, és a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. A felelősség megállapítását elsődleges kereseti kérelmében 10.600.563 forint, míg látszólagos keresethalmazatban másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmében 3.000.000 forint tekintetében kérte. A törvényszék a bizonyítást lefolytatta, és az alperes felelősségét megállapította. Nem volt azonban tekintettel arra, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt időhatározásra vonatkozó feltétel a keresetváltoztatás időpontjában már nem állt fenn.

[24] Az ítéltábla határozott álláspontja az, hogy a felperes a keresetváltoztatása során egy új igényt érvényesített, amely korábban nem volt előterjesztve, ezért téves az a felperesi álláspont, hogy a felelősségre vonásra irányuló (megváltoztatott) keresete előterjesztésének idejét a 2018. július 6-ai perindítás időpontjában kellene figyelembe venni. Itt utal arra is, hogy ha a felszámolás alatt álló adós a vezetője Cstv. 33/A. §-ban írt felelősségének megállapításra irányuló keresetet terjesztett volna elő, szóba se kerülhetett volna az adós követelése vonatkozásában a szinguláris jogutódlás. Egyrészt azért nem, mert ilyen per előterjesztésére a törvényhozó a hitelezőket önállóan is feljogosítja. másrészt azért nem, mert a felszámolási eljárás befejezését a felszámoló által képviselt adós részéről kezdeményezett felelősség megállapítási per akadályozta volna (Cstv. 52. § (2) bekezdés ba) pont).

[25] Tévesen idézte az elsőfokú bíróság a perben alkalmazandó anyagi jogot is, mert a keresetváltoztatás 2021. június 11-ei előterjesztésének időpontjában hatályos 83/R. § (4) bekezdése szerint e törvénynek a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át a 2017.

évi XLIX. törvény hatálybalépését követően *benyújtott* megállapítási és az annak alapján indítható marasztalási keresetekre kell először alkalmazni, azaz a vélelem alkalmazásának sem lett volna helye.

[26] A kifejtettek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az alperes elsődleges fellebbezési kérelme szerint – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet – arra tekintettel, hogy a megváltoztatott, a Cstv. 33/A. §-ára alapított kereset a felszámolási eljárás jogerős befejezése után került előterjesztésre – elutasította.

[27] Ennek következtében az ítéltábla nem vizsgálta a fellebbezés másodlagosan előterjesztett, az ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó indítványát, továbbá az ítélet érdemi megállapításait támadó fellebbezési érvekre sem tér ki.

[28] Szükségesnek tartja azonban rögzíteni a másodfokú bíróság, hogy az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság elvonta a kártérítés összezszerűségének megállapítására hivatott általános hatáskörű polgári bíróság jogkörét, megsértve ezzel a Cstv. 33/A. § (1) és (6) bekezdésében írt kétlépcsős igényérvényesítési rendszert. Ezzel szemben a fent megjelölt jogszabályi rendelkezések általános értelmezése körében a felperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett álláspontját osztja, amely szerint az 1/2013. számú PJE határozat III. b) pontja értelmében a megállapítási perben nem csak a kárfelelősség jogalapjának megállapítása történik, hanem a vezető tisztségviselő felelősségének maximális összege is meghatározásra kerül.

[29] Az ítéltábla kiegészíti mindezt a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésével, amely szerint a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Cégléletről való közzétételét követően bármely hitelező keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól, hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján, az okozott vagyoni hátrány mértékéig kötelezze az adós volt vezetőjét a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének kifizetésére. Ez akként értelmezendő a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint, hogy az ügyvezető felelősségének megállapítására irányuló, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben a bíróságnak meg kell határoznia az okozott vagyoni hátrány mértékét, azaz a vezető tisztségviselő felelősségének maximális összegét is. Mindez azonban a jelen ügyben hozott döntés szempontjából nem bír jelentőséggel a korábban kifejtett elutasítási ok miatt.

[30] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása következtében a másodfokú bíróságnak rendeznie kellett az elsőfokú perköltséget is. Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a 11.000.000 forint pertárgyérték után a kártérítési (marasztalási) perben feljegyzett 660.000 forint kereseti illeték teljes egészében a felperest terheli, azonban az a felperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján fennálló teljes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad, míg

az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeit a felperes maga viseli a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint. Ezért az ítéltábla mellőzte az alperes 982.796 forint perköltség felperes javára, valamint 36.000 forint kereseti illeték Nemzeti Adó- és Vámhivatal javára történő megfizetésére kötelezését és akként rendelkezett, hogy a feljegyzett 660.000 forint kereseti illeték az állam terhéen marad.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes első- és másodfokú eljárással összefüggésben felmerült perköltsége megfizetésére, melynek körében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjról szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (3) és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, 375.000 forint összegben (250.000 forint elsőfokú és 125.000 forint másodfokú) megállapított ügyvédi munkadíjat, és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése, valamint 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott 48.000 forint fellebbezési illetéket vett figyelembe. Bár az alperes a csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján kérte jogi képviselőjének díját megállapítani, azonban nem jelölte meg, hogy hány tárgyalás és beadvány alapján számítja fel annak összegét, így annak felszámítása a Pp. 81. § (1) bekezdésének nem felelt meg. Tekintettel arra, hogy az alperes a fellebbezésén nem a meg nem határozható pertárgyérték után, hanem az eredeti marasztalási összeg (11.000.000 forint) után számítva rótt le az illetéket, így a szükségtelenül lerótt különbözet, 252.000 forint illeték visszatérítését kérheti az illetékes adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése szerint a fellebbező alperes kérelmére tartott tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2025. november 5.

Dr. Volein Anna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
Dr. Kovács Mária s.k.

előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelül: